

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 10 – GODINA 2022.

Tea Mijalić, 5.a

Zara Ligućić, 5.c

Svijet u kojem živim

Svijet u kojem živim zahvatile su nesreće. Tehnologija i znanost su napredovale, a međuljudski odnosi nazadovali.

Pandemija koronavirusa sve je potpuno promijenila. Djeca nisu išla u vrtiće i škole, bila su zatvorena u kuće sa svojim roditeljima. Sretnici su bili oni koji imaju braću i sestre da im prave društvo. Ni odraslima nije bilo lako, uz rad od kuće, morali su brinuti o djeci i kućanstvu. Redovito se pratio Dnevnik, a nastava se odvijala preko računala. Unatoč svemu, meni je ovo razdoblje bilo jako lijepo. Mama je meni i bratu uljepšala ove sive dane. Svaku večer igrali smo društvene igre, mami sam pomagao kuhati i zavolio to. Moj trener se pobrinuo da nam ne bude dosadno pa je svaki dan zadavao zanimljive vježbe i tjedne izazove.

Nažalost, koronavirus nije jedino zlo koje se dotaklo svijeta u zadnje vrijeme. Ne tako daleko od naše zemlje bjesni rat. Šire se nemir i strah za budućnost. Ja se bojim da rat ne dođe i do nas, ne bih želio proživljavati traume naših očeva i majki koji su svjedočili Domovinskom ratu devedesetih godina.

U ovo vrijeme kad se čini da se sve vrti oko novca, ljudi su zaboravili istinsko bogatstvo života, a to su zdravlje, sreća, humanost i dobrota u srcima. To je ono što život čini ljepšim. Mislim da svijet trebamo ostaviti boljim mjestom za svoje potomke. Probleme moramo rješavati razumno i ljudski, a ne ratovima. Ljudi, pomozite jedni drugima, budite skromni i ne dopustite da vas išta promijeni.

Rino Grubišić, 7.b

Nikola Mateljan, 3.c

Svakom danu se veselim jer to želim

Osvanuo je novi dan, vrijeme je da izađem van.
 Prvo školske obaveze jer s tim nema zeze.
 Prijatelji dragi uvijek su tu; trčimo, zabavljamo se, ti-ru-ri-ri-ru.
 Igra s mlađim bratom najvažniji je dio dana, a volim i kad se servira majčina hrana.
 Stariji brat zapapri sve, a tata uvijek orasploži me.
 Svakom lijepom danu nekad dođe kraj pa se ja zapitam – VAJ?!
 Sutra započinje novi dan, a sada je vrijeme za moj san.

Lucija Družjanić, 4.c

Jež i kruška

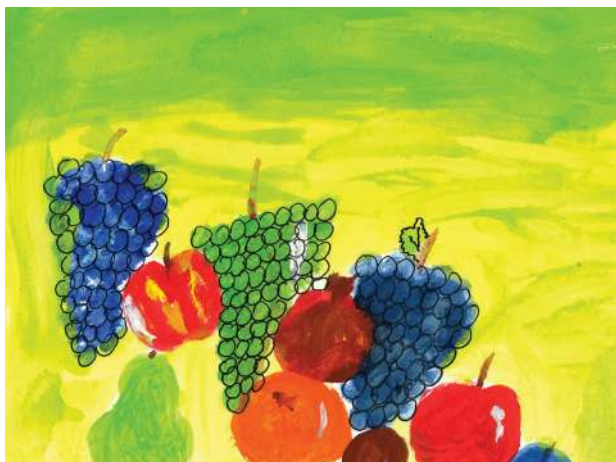
Ježić je drijemao
I naravno, zijevao.
Na stablu je rasla kruška,
Ježiću se nakostriješila njuška.

Osjetio je on tu krušku
I pogledao u svoju njušku.
Ali kruška je bila visoko
Da je jedva vidjelo njegovo oko.

Tada je kruška s grane pala
I žutom bojom zasjala.
Ježić je brzo stavi na bodlje
I šušteći po lišću, šumskim putem ode.

Svi znamo što ježić sada radi,
Slatkom kruškom njuškicu sladi.

Lucija Desnica, 4.b

Bruna Radosavljević, 2.a

Jesen

Jesen nam dolazi,
Ljeto odlazi.

Zlačane krošnje
Pokazuju nam jesenje nošnje.

Lišće šušti pokraj puta,
Crvena jabuka viri iz kuta.

Vjetar šumori,
Potočić žubori.

Grožđe nas u berbu zove,
Jesen nam pruža avanture nove.

Pao je smeđi kesten,
Stigla nam je gđa Jesen!

Ema Kandić, 4.b

Duje Panda, 4.b

Darian Duka, 5.b

Veliki odmor

Kad završi treći sat i začuje se zvono, znak je da počinje veliki odmor. Po hodnicima samo galama i guranje. Nije tome čudo kad svi znamo da u pekari nema sto krafna od čokolade već samo dvadesetak. Tko je brži i spretniji, domogne se svoje, a ostali pate i gledaju. Neke to ne obeshrabri pa se upute sve do Slastica kod Mate. Svoj veliki odmor provedem s prijateljicom Jonom. Na svoju sreću, mi smo ljubiteljice krafna s marmeladom. Njih ima u izobilju jer ih nitko ne želi. Kupimo marendu pa šetamo oko škole nadajući se sresti svoje simpatije. U šetnji nam se pridruže i drugi prijatelji. Pretvaramo se da nam ne smetaju, a zapravo bismo htjele biti same, razgovarati o simpatijama i tračati. Nisu mi jasna djeca koja odmor provedu gledajući u mobitel, a smetaju me i mlađi koji viču i guraju se.

Kad zvono označi kraj velikog odmora, hodnicima se nakratko začuje galama, a kad svi sjednu za klupe, uslijedi mir. Čuju se samo glasovi učitelja, zvukovi pisanja, brisanja i oštrenja...

Zara Zlodre, 7.b

Jesenska pjesma

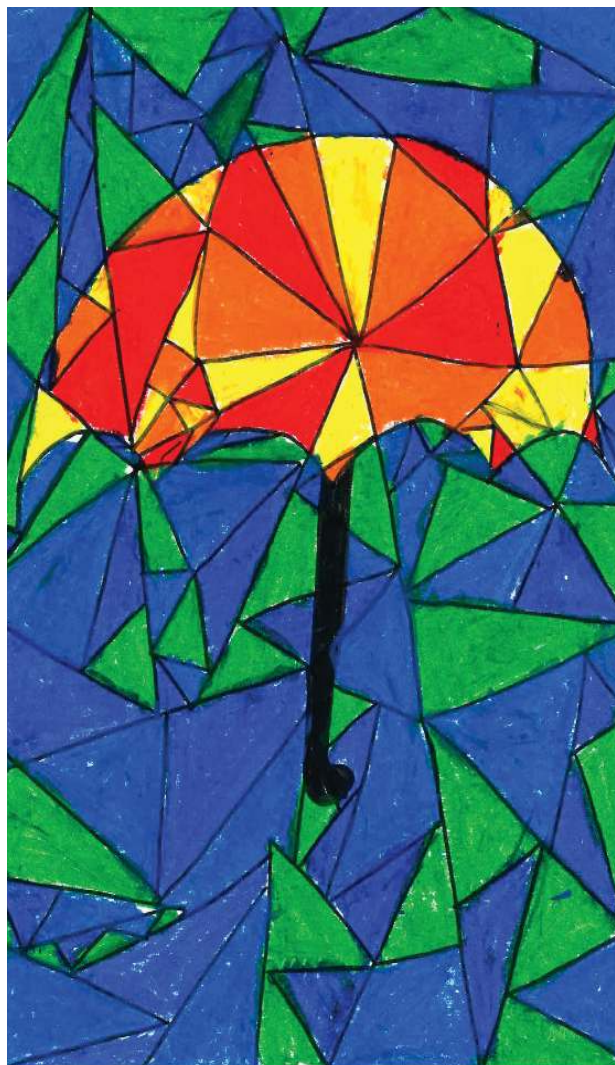
*Pada lišće na sve strane,
Suhe postaju sve grane.
Ptice tada na jug lete,
Dok baka unučićima šalove plete.*

*Životinje se spremaju za duboki san,
Kišobrani su spremni za kišni dan.
Ljeto nas pozdravlja,
a u školi se staro gradivo ponavlja.*

Roko Bagatin, 4.b

Amelie Ševeljević, 4.a

Laura Skeledžija, 3.c

Nina Stupalo, 1.b

Jesen u vinogradu

Dolutala je zlatna jesen u vinograd mog djeda.
Osjetila kako mirisno grožđe rađa.
To ukusno grožđe sam brao
I mirise prirode osjećao.

Cvrčak je cijelo vrijeme cvrčao,
Sunčevim zrakama okupan
Vinograd je sjao.

Tata i djed su slatko grožđe mljeli
dok smo baka i ja stol za ručak pripremili.

Pjev ptica i šarenilo boja
Još uvijek dopiru do našeg stola.

Jere Cipci, 4.b

Kravata

Hrvati
lijepa, šarena
visi, leprša, hoda
Kravata je ljepota Hrvatske.
Ponos.

Gabriela Lelas, 4. b

Čine li dijalekti bogatstvo jezika?

Lijepa naša Hrvatska nije jako velika država kao neke druge na svijetu, ali je zato prekrasna i puna prirodnih i kulturnih baština. Jedna od njih su dijalekti. Oni čine Hrvatsku još bogatijom u kulturnoj baštini. Hrvatska, kada još i nije bila službeno država, proživjela je burnu povijest, a dio te povijesti su različiti narodi i njihovi jezici. Zbog njih je Hrvatska postala jezično bogatija. Hrvatski je jezik težak i ima jako tešku gramatiku, ali to ne mijenja ljepotu jezika, nego ga obogaćuje. Moj najdraže narječje je čakavsko, vjerojatno jer živim u Splitu. Najdraži mi je dijalekt brački dijalekt koji je bogaćen raznim riječima iz talijanskog jezika. Meni je hrvatski jezik prekrasan, nikad ga ne bih mijenjala i zato ga želim čuvati.

Zara Ligutić, 5.c

Bruno Tomić, 8.b

Vukovar

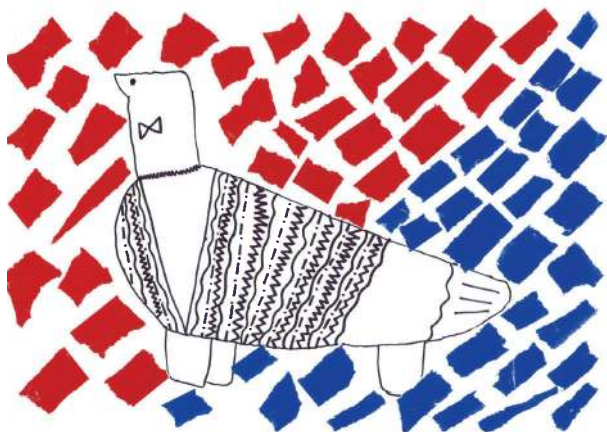
Vukovare moj, žao mi je što si u ratu nastradao.
Barem su neki preživjeli i rat je završio. Vukovare,
obnavljaju te i opet ćeš biti lijep i svi će ti dolaziti.
Jako te volim i rado bih došao do tebe i zagrlio te
kad bih mogao.

Marul Lučić, 2.c

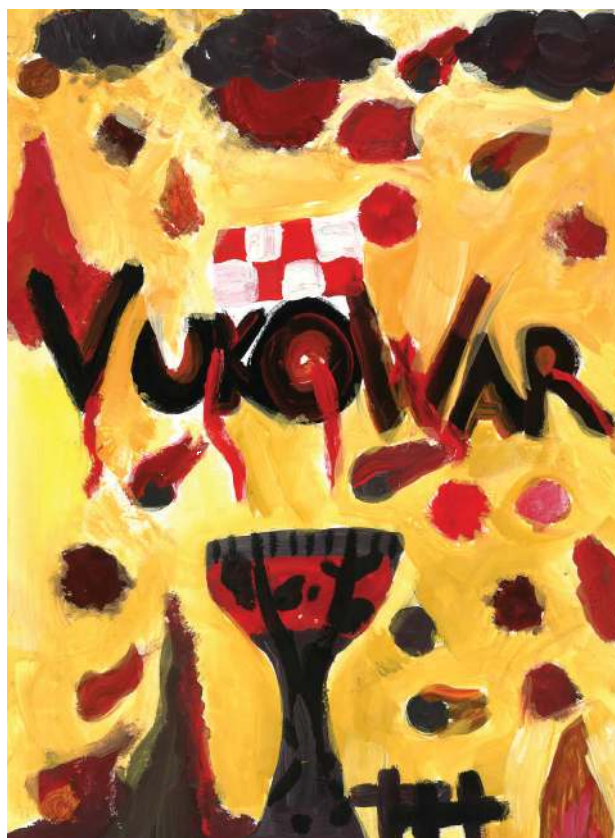
Tražim riječ za Vukovar

Ne znam puno...
Neki kažu – tužno,
Neki kažu – ružno.
Meni se čini
Da je riječ koju tražim
– Zašto?

Marijeta Matić, 7.c

Roko Ivkošić, 2.a

Lana Štanjo, 7.b

Monika Milovac, 4.c

Moji običaji

Moj običaj za Božić je da se cila familija okupi kod bake na selu te da obidujemo zajedno. Svake godine baba pripremi obid, al ove godine moja mater je pridložila da obidujemo u restoranu. Ali nema šanse, neće baba... I tako napravi baba kiselog kupusa i stavi ga na rub stola da se ohladi dok ne dođu svi. Ja sam sila za stol kraj kupusa, a moja mačka dođe do mene. Sačekali smo nekoliko minuta i napokon su došle moje rodice i njihov pas. Čim su ušli, njihov pas zalaje, a moja mačka se pripadne i skoči na stol i gurne cilu teću kupusa na mene. Cila san bila mokra i kupusasta. Ali ima tu i nešto dobro – na kraju smo za Božić završili u restoranu jedući hamburgere, a baba je zabranila da ikoja beštija uđe priko vrata.

Lola Stipičić, 5.a

Naš Božić

Naš je Božić lampica što na boru sja,
Naš su Božić sreća i ljubav što nemaju kraja,
Naš su Božić djeca koja darove otvaraju
Te svi skupa snježne pahulje hvataju.

Nama je Božić pravljenje kolača,
Tada su sve trgovine prepune toplih i debelih hlača.
Nama je Božić Isusovo rođenje,
Nama je Božić veliko spasenje.

To su dani kada jedni drugima grijehe oprostimo
I svi se zajedno radujemo.
To su dani kad cijela rodbina zajedno proslavi
E, to je Božić pravi!

Anja Topić, 4. b

Vanda Rajić, 7.b

Moje božićno drveće

Moje božićno drveće ove godine je malo. Smanjili smo ga za kat jer nismo imali mjesta za veće drveće. Zeleno je i na njemu se naziru bijele i zlatne kuglice. Pokoji umjetni cvijet je zaboden među grane, a pri samom vrhu nalazi se meni najdraža kuglica. Na njoj jasnim slovima piše: Lena. A na vrhu se sjaji velika zlatna zvijezda koju sam nabola ja.

Lena Živković, 4.c

Snježne pahulje
Padaju na ogoljela stabla
Miris snijega

Gabriela Lelas, 4.b

Bakalar na Badnjak

Svake godine, skupi se cila naša familija kod babe i dida za božićne blagdane. Okiti se bor, a ispod njega nas čekaju pokloni koji se otvaraju na božićno jutro. Za Božić se priprema svakakva lipa spiza: pečenje u špaker, njoki i paštica i puno, puno kolač. Ali, ovo nije štorija o ukusnom obidu za Božić, vengo o smrdljivon ručku koji se uvijek dan pri, na Badnjak. Pogađate? To je bakalar.

Naši baba, dida, mater i otac svake godine naprave cilu strku oko tog jednog ručka. Prvo ga treba znat dobro izabrat. Di se ima za kupit, ko ga prodaje, odakle je doša i tako...Baba i dida dugo biraju i svakoga privrću i zagledaju da nađu najboljeg. Stvarno mi nije jasno kako znaju koji je boji, a koji gori, kad svi izgledaju isto?! Ka neke cipanice drva za naložit vatru. Onda tu smrdljivu suvu ribetinu najpri tuku baton pa je posli potope u vodu priko noći, a i voda se mora svako malo minjat. Na Badnjak, rano ujutro, čin se dignu, stave je kuvat. A to smrdiiiiii, da ne moš stat u kući. Zato ja pobignen vanka da se spasin, samo vanka sve isto smrdi, jer svi kuvaju bakalare. Ali, da nastavim: posli kuvanja, ribu treba procidit, pa ogulit, očistit od drač, pa onda opet stavit kuvat s kumpiron i kapulon. Kad se taj vonj ono još lipo rasplineeee, po kredenci, kužiiiiiii, ne moš ga se baš tako lako rišit, danima.

Mora san pitat babu, zašto uvijek na Badnjak mora bit bakalar, zašto ne napravi na primjer frigane mole ili pohane riblje štapiće?! Onda mi je baba objasnila, da je to naša stara dalmatinska užanca, da se ona sića kako su za Badnjak, bakalar kuvale i njena mater i njena baba i da to zato, jednostavno i dalje tako mora bit.

Kad napokon nakon dva dana tog pustog pripremanja i nepodnošljivog vonja se na stol stavi ogromna tečjetina, odrasli se počnu gušit od gušta, ka da jidu najlipje kolače, a mogu van reć da se i meni počejja sviđat.

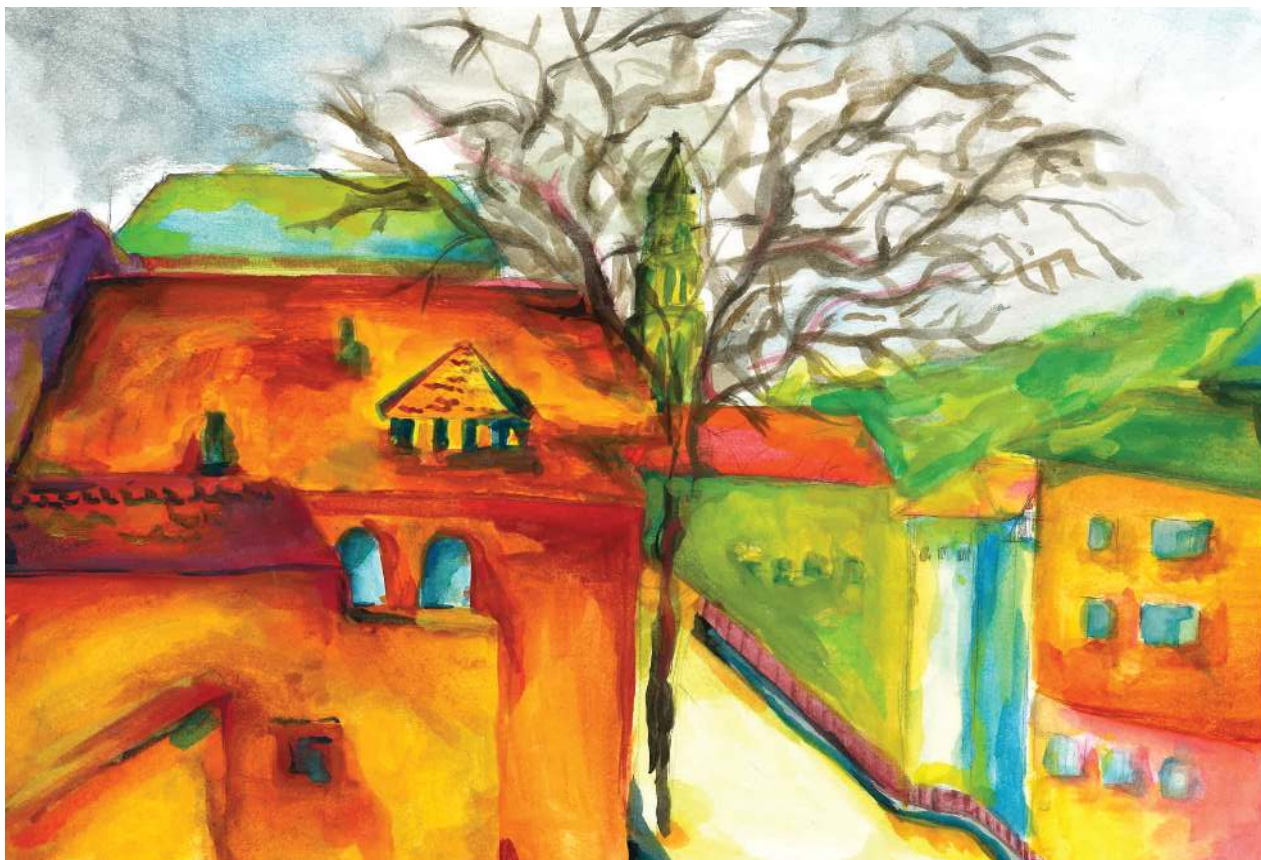
Petar Adžić Katalinić, 4.b

Josip Desnica, 2.a

Erin Šarić, 2.c

Božić u stara vrimena

Sara Vrdoljak, 7.c

Na Badnje jutro moja baba bi sa svojim bratom i čačunom išla put brda vazet bor jer su tako činili na selu. Moj nono je dte grada pa bi oni hodili na Pazar kupit jelku. Taj dan bi je i kitili, a ne ka danas kako je kite i par šetmani pri.

Sva dica su se veselila kićenju. Moja baba bi kitila s ukrašenim škatulama žigic, dok je nono jema nekoliko caklenih baluni koji su čuvali ka da su od suva zlata. Onda su baluni puno koštali jer su bili od cakla pa ih ni jema svako. Nono i njegovi braća i sestre su još i od cukra pravili bonbone koje su mećali u šarenu kartu i takve višali na bor. Stavljalo se svašta, samo da je šareno, ali, na vr bora je uvijek bila zvizda Davidova oli anđel kako bi ko napravi. Moj nono je ka dite bija cili đavliji jer je često kra te bonbone pa vraća prazne kartine. Nekađ bi zbog tega dobija šibon, a nekađ bi prošla lišo.

Na Badnjak je u obe kuće bilo veselo i svi su se pripremali za ponoćku. Bila jacera oli teplo, na ponoćku se hodilo. Nono je sa svojom ekipom baca tondine šta je u ono vrime bilo nešto ala današnje petarde, a kađ bi došli doma dočekale bi ih teple fritule, ča bi baba isfrigala.

Dica ispod bora nisu dobivala ka danas, već bi ji u bičvi dočekala jabuka oli naranča, oli oriji i bajami. A kađ bi in mater činila domaću čokolatu skakali bi od sriće. Moj nono je često zna dobit šibu, ma je i daje bi uncut.

Tako je u ono vrime bilo jer se ni jemalo pinez, ma in ni bilo ništa manje lipo vengo danas.

Anja Mach, 4.b

Moja obitelj

U mojoj kući uvijek je galama,
Svi se ludiramo kao duga reklama.
Kuća se trese od galame,
Rasturamo svi kao lude glave.
Sutradan je kuća ko da je bomba pala
Pa mamu odmah zaboli glava.

Ema Tolić, 2.c

Biće najmilije

Puno volim Jonu. Jona je beba od jedne godine.
On je smiješan. Baš slatko govori: „Hvala!“ Stalno govori: „Mama!“ On pije bočicu. Jona zna šetati.
On spava tri ili četiri sata pa se probudi.

Debora Mustapić, 1.a

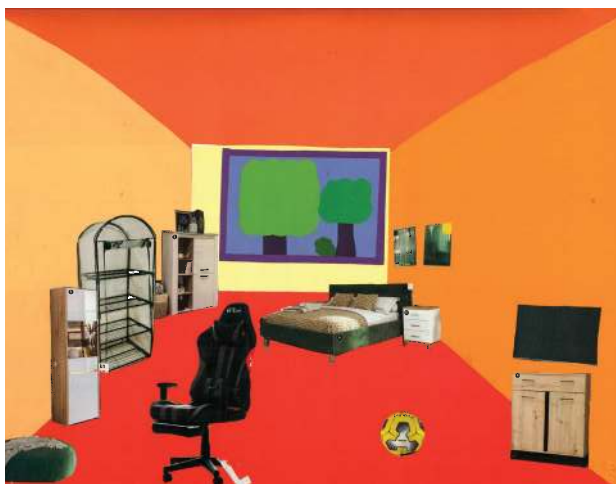
Ne daj, Bože, većeg zla

A judi moji, ča da van rečen! U mojon kući svi
uik viču: „Ne daj, Bože, razbolit se!“ A kad ljudi
tako puno pričaju o bolestima, boleščina uik dođe.

Tako sam se i ja kad sam bila dite razbolila.
Uvatile me gadna fibra i bila san sva nikakva.
Mater, baba, tete, suside, svi su bili van sebe! Triba
maloj skinit fibru, pošto poto! Svaka boja od druge.
Prvo su me dobro oprale! Točale su me tri ure, ne bili
se skinila unca fibre. Kad san bila gotova, parila san
smežurana šljiva, ali je fibra još bila tu. Onda su me
dobro primazale rakion. Od samog mirisa me zamantalo,
valjda je tako onima šta piju pivu na zidiću.
Više me nije bilo briga iman li fibru i šta sa menom
rade. Kad fibra ni tu nije skroz pala, onda su uvatile
kumpir, pa su mi ga stavile u bičvu, ne bili izvukla
fibru. Nakon po ure kumpir se na mojin nogama
skoro skuva, a fibra samo uncu manja. Onda se neko
napokon sitija da zove likara! Likar je reka da me se
manu svojim ludostima i da mi daju bokun sirupa.
Jedva su ga poslušale i vidi čuda fibra mi je pala.

A judi moji, ča su od mene učinili. Dobro san
živa ostala! Lipo van ja kažen: „Ne daj, Bože, većeg
zla“, ko zna kako bi završila.

Ema Kandić, 4.b

Tina Gnječ, 8.a

Josip Dujić, 6.a

Kad Dalmatinci odu na skijanje

Te je godine napadalo snijega i većina je Splitskana pohrlila u susjednu Bosnu i Hercegovinu na zimovanje. Tako su i moji roditelji otišli na Vlačić da osjete malo pravu zimu i da se vesele na snijegu poput male djece. Tata inače zna skijati jer je još kao mali odlazio na skijanje, ali mama....hm.

Prvo se odlučila da bi ona sa svojih 30+ godina mogla ići na dječje skijalište da nauči tehniku skijanja. Super je njoj to išlo. Skijala je i pjevušila, koji put bi pala, ali bi se digla i samo hrabro krenula naprijed. Nakon dva dana skijanja na dječjem skijalištu tata ju je uspio uvjeriti da je ona spremna za korak dalje. Kupio joj je kartu za žičaru da ode na veliko skijalište i tu počinje ludilo. Žičara nije bila sa sjedećim mjestima nego sa takozvanim sidrom. Znači mama se imala samo uhvatiti za šipku i lagano stražnjicu prisloniti na sidro. Naravno, ona je od panike lijepo sjela na to sidro i kada ju je žičara povukla, njene su se skije našle u zraku, a ona na podu. Žičara je morala stati da je vojska skijaša ne pregazi i da ne polomi noge. Možete li samo zamisliti mamine crvene obraze na bijelom snijegu i tatu kako glumi da je ne poznaje, da nije njegova žena? Sve bi to bilo dobro da je to stalo na tome. Uspjela je ona opet stati na skije. I drugi put je pošteno zajahala sidro te je žičara opet stala. Treći put je tek uspjela krenuti i stigla je do vrha. Kada se popela na vrh, prvo je pola sata sjedila da dođe k sebi, ali joj je to sve bilo za ništa. Od straha da ne padne, kada je ugledala tu strminu, nije znala ni s od skijanja. Dodatnu paniku su joj stvarali skijaši koji su jurili pored nje. Padala je i dizala se, plakala je i slušala tatu kako viče na nju jer je već gubio strpljenje. Dogurala je ona tako nekako pred kraj skijališta i kada je ugledala na dnu ljude koji su joj se činili tako maleni, dali su joj snage da skine skije i dandanas se pita kako nije njima tresnula tatu. Od svog tog stresa nije se tati obraćala cijeli dan.

Što mislite je li joj palo na pamet opet stati na skije? Od tada moja mama, Dalmatinka, na zimovanje ide samo sa sanjkama i mrkvom.

Marin Bakotić, 5.a

Lea Ostoić, 8.b

Neli Šitić, 3.b

Cvita Drinković, 7.c

Ivan Družijanić, 6.b

Maškare

Maškare su za mene pravi karneval. Na dan maškara svatko može biti ono o čemu sniva. Drage su mi zato što se volim maskirati, i to u zanimanja i bića koja ne postoje. Svake godine moja seka želi biti leptir, a ja želim biti neka životinja. Na maškare se igram s obitelji.

Ema Pervan, 2.c

Nina Baumgartner, 8.c

Marin Kraljević, 8.a

Ivan Kovač, 6.b

Marieta Barač, 1.c

Lovre Čorić, 7.a

Jugo

Ajme meni, kada van odi kod nas u Splitu zapuše jugo, to van je grozno!
 Pa to nan donese kišu i loše vrime pa sve leti po cesti, nebo sivo, a ti loše volje i još moraš u školu!
 Ma ja mislin da znate kakav je to osjećaj ako ste iz Dalmacije.
 A moja van mater meni uvik: „Ma zatvori te ponistre, jugo je, loše je vrime!“
 Ali, ja ne trzan na to pa mater poludi.
 Ali, za to je jugo krivo.

Lana Florijan, 6.b

Šuma

Kad god dođem u šumu,
 osjećaji me obuzmu.
 Drvosječa mirisno drvo sječe,
 dok potok hladno teče.
 U šumi,
 predstava se glumi.
 Ptice cvrkuću,
 bumbari zvrkuću,
 a medo brunda.
 Šuma je kao luda.
 Uvijek vesela i smiješna.

Pjer Petrov, 4.a

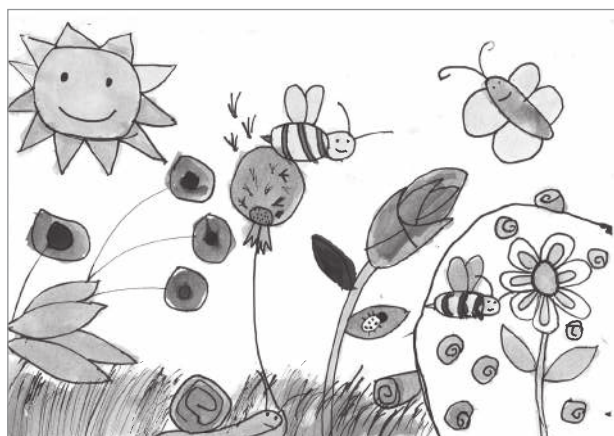
Proljeće u šetnji

Ptice selice se vraćaju. Sunce se veseli i svima veli da dolazi proljeće. Ptice dobivaju mlade. Mladi cvjetovi – ljubice, ružice i tulipančići blistaju. Blista cvijetak mali, a kišica tužna plakati prestaje. Tuga tišine šume nestaje. Zato jer je proljeće veselo.

Marieta Barač i Ema Martina Stoilova, 1.c

Andro Gracih, 1.b

Franco Lisica, 2.a

Ah, taj pubertet

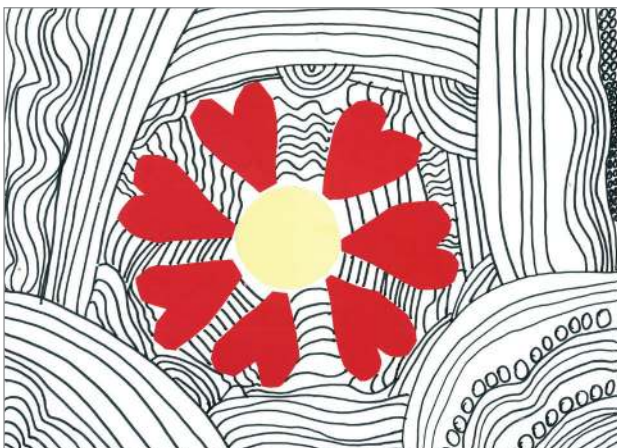
Gdje početi... Svaka osoba je prošla kroz to, ili će proći. Ne traje dugo, ali je zato nepodnošljivo. Kada smo u pubertetu, prolazimo kroz milijune osjećaja i pronalazimo sebe. Roditelji tu također igraju veliku ulogu: moraju nas trpjeti.

U zadnje vrijeme primjećujem mnoge znakove puberteta na sebi. Promjene na tijelu, promjene raspoloženja, svojeglavost i razne druge... Smatram da bi jedan od većih problema bile promjene raspoloženja. U jednom trenutku sam sretna, a u drugome tužna. Osobe oko mene, moje okruženje, ne zna kako mi se obratiti u kojoj situaciji. Ukoliko povisim ton na nekoga ili budem drska, samo me zaobiđu u širokom luku. Baš sam opasna, zar ne? Moja mama sa mnom jedva izlazi na kraj. Stalno me pita: „Pa kako se ti to ponašaš, jesam li ja tebe rodila ili ti mene?“ To me najviše živcira. Ponaša se kao da ona nikad nije bila u pubertetu, da je bila savršeno dijete koje vlastitoj mami nikada nije reklo 'ne'. Naravno, oko ocjena ne valja ni pokušavati pregovarati. Bila je odlikašica, matematika i fizika su joj uvijek bile odličan (5). Njezina poznata uzrečica je: „Kako nitko ne zna matematiku? Vi je zapravo ne vježbate dovoljno.“ Ponajviše me pogađa to famozno uspoređivanje. Kako ona, kako on? Dokazano je da to uspoređivanje najgore utječe na dječje mentalno zdravlje. Povrjeđuje me i ostavlja veliki trag na meni. Ona ne shvaća da se ja onda osjećam nedovoljno i gubim samopouzdanje; kap po kap.

A tek ljubav... To me također muči. Svaki odmor cilj mi je kraj njega proći. Te vječne dileme... Hoću li ga dodati na Snapchatu, hoću li ga zapratiti na Instagramu... Uvijek poslije škole svaka od mojih prijateljica priča kako je simpatija ne voli. Vidite, ja sam drugačija – imam tajnu simpatiju. Apsolutno nitko ne zna. Volim uživati u svojoj tajanstvenosti, samoći i miru. Logično, i ja tugujem jer me ne primjećuje, ali se nikad ne žalim drugima jer sve cure u mojoj školi to „izlaju“ u roku od tri sekunde. Ali s tim se ne želim opterećivati jer imam vremena. Cijeli je život preda mnom. Kako mi baka kaže: „Ignoriraj i zaobilazi dečke prije srednje škole, ako i tada!“

Pubertet je prolazan i sastavan dio života. Može biti bolan, ali u isto vrijeme i predivan. Zato trebamo slušati odrasle koji su prošli više života nego mi i strpljivo poslušati svaku kritiku. Znam, kada odrastem, smijati ću se svemu što sam prošla i što me mučilo kao tinejdžera.

Lena Kalašić, 7.c

Nika Pletikosić, 3.b

Zara Kovačević, 8.b

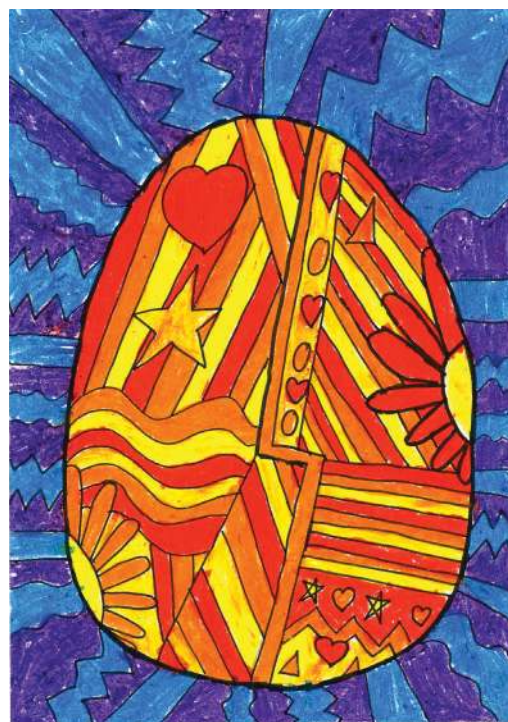
Šuma

Šuma je tiha, mirna i zelena,
ali ipak nije filmska scena.
Drveća život nam daju
i nikad nas ne izdaju.

Bez šuma ne bi bilo bića živih,
već samo igračaka bezveznih i čudnih.
Šuma i livadica njezina
imaju i nešto djetelina.

Šparoga punu šaku može se ubrati,
samo ih treba odabrati.
Šumu samo neodgovorni zagađuju,
zato ne budi među onima što upozorenja ne čuju!
ZAJEDNO OČUVAJMO NAŠE ŠUME, MORA, RIJEKE I ZRAK!

Luka Kraljević, 4.a

Petra Božanić, 1.b

Najdraži običaj u mojoj obitelji

Moja obitelj zadržala je dosta starih običaja, jer su moje bake jedna s otoka Vrgade, a druga iz okolice Skradina. Puno imamo starih običaja vezanih za Božićne i Uskrsne blagdane.

Meni je najdraži običaj na blagdan Cvjetnice, to je nedjelja prije Velikog Tjedna ili 8 dana prije Uskrsa. Navečer uoči Cvjetnice nabere se dosta latica raznog cvijeća, koje se potope u posudu s vodom. Prema priči moje bake i mame, u toj vodi se cijelu noć umivaju anđeli. Mene mama ujutro rano probudi, da se umijem u toj vodi, da buđen lijepa.

To je meni jako lijep običaj. Svako jutro kad se pogledam u ogledalo, padne mi na pamet umivanje u cvijeću i nasmijem se na račun mame i bake.

Iva Čubrić, 5.a

Dobri stari Uskrs

Prošlog Uskrsa moja obitelj i ja smo kod kuće pekli sirnicu, kolače, kruh i još puno toga.

U podne je stigla cijela rodbina. Tražili su poklone koje smo sakrili. Bila sam jako uzbuđena što su došli, a i zato što su svi našli svoje poklone. Navečer kad sam otišla na spavanje, odmah sam zaspala i cijelu noć sanjala o toj večeri.

Ema Tolić, 2.c

Stigla su čudna vremena

Stigla su čudna vremena. Svaki dan sve više i više to primjećujem. Živimo u dobu u kojem se više cijene nove tenisice, nego novi prijatelji. Živimo u svijetu u kojem se trči za novcem i bogatstvom, a ne u zagrljaj osobi koja ti puno znači. Ljudi znaju biti nezahvalna stvorenja kojima nisu dovoljni zdravlje i mir. To su ljudi koji ne cijene to što imaju; obitelj na okupu i voljene pored sebe, oni kojima ljubav i topao zagrljaj ništa ne vrijede. Kažu da na mladima svijet ostaje, ali žalosno je što ne shvaćaju da današnja djeca izrastaju u razmažene i sebične ljude. Sreću ne čine skupi automobili, markirana odjeća, velike kuće i slava. Sreću čine iskreni osmijeh, pravo prijateljstvo i uzvraćena ljubav. Sreća je biti milosrdan, pomoći i ne tražiti ništa zauzvat. Sreća je pomoći starijoj osobi da prijeđe cestu, nahraniti psa lutalicu, dati koristan savjet, voljeti i opraštati. Sve te sitnice čine život ljepšim, a ljudi su na to zaboravili.

Gabriela Mirić, 6.c

Mareta Basta, 6.c

Mihovil Glavaš, 8.b

Maje

Moja baba se rodila i odrasla na jednom malom, ali lipom dalmatinskom otoku – Velikom Drveniku. S veseljem i nostalgijom pričala mi je da bi se tamo događale svakakve ludorije.

Svake godine na 1.maja odabralo bi se deset djevojaka za udaju kojima bi momci nosili maje. Ako bi ona bila šesna i dobra, donili bi joj mirisno poljsko cvijeće, a ako bi ona bila grintava i oštrokonda, donili bi joj smrič ili draču.

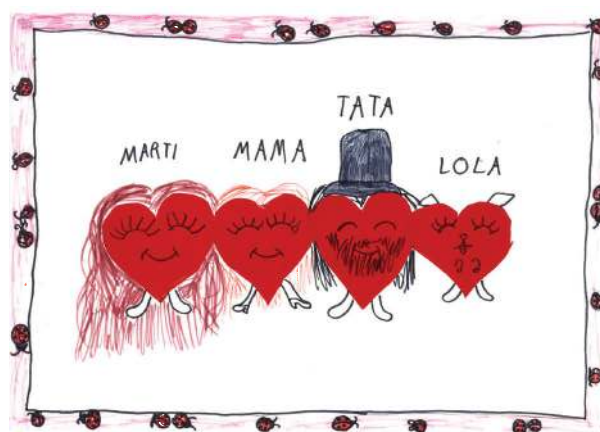
Bidne djevojke zbog toga nisu mogle oka sklopiti, ni one, a ni njihove matere... Matere bi se dizale prije zore da bace smriče i drače kako ne bi svit vidjela. Jedne su noći momci išli ostaviti smrič prije Praznika rada. Mater te djevojke ih je uvatila i zalila sićen punin vode. Pete su im uvatile vitra, a jedan je od njih upa u gustirnu. Na svu sriću bila je puna vode do vrha. Ne znam kako, ali nakon godinu dana taj je momak oženija djevojku kojoj je donija smrič. Lipe su bile te užance u mladosti moje babe.

Lovre Čorić, 7.a

Moja mama

Moja mama je jako dobra. Uvijek me pazi. Dobra je prema meni, bratu, tati, baki i didi. Želi da mi u životu bude lakše. Volim ju najviše na svijetu. Jednog dana u kući nije bilo mame i ja sam se zabrinuo. Vratio sam se u sobu, otišao u dnevni boravak i ona je bila tamo. Moja draga mama.

Marin Balint, 2.c

Martina Ema Stoilova, 1.c

Kad je moja mama bila pisac

Kad je moja mama bila mlađa, voljela je pisati priče u šarene biležnice. A ja, kad sam bila mlađa, voljela sam raditi kupus od tih njezinih bilježnica. Sve njezine priče u iskupusanim bilježnicama otišle su u nepovrat. Zapravo, sve osim jedne sive, malene bilježnice. Tu bilježnicu nikad nisam ni pogledala. Ciljala sam samo na one u što više boja. Što su šarenije bilježnice bile, to bi prije stradale. No, kad je mama, pametna kakva i jest, shvatila zašto je samo siva bilježnica preživjela moje kupusarske napade, mojem je kupusarenju bio kraj. Mama je otad kupovala samo sive i crne bilježnice kao siguran i miran dom za svoje sastavke.

Antea Ković, 5.c

Sv. Duje

Sv. Duje je ka šta svi znamo jako značajan blagdan za nas Splitskane. On se pri nije slavija baš puno drukčije nego sada, ali je bilo malo svečanije. Za taj dan svako je želija lipo uredit vrtal i posadit puno, puno cvića, ali često bi došlo do svađe jer jedan oće uredit na jedan način, a drugi na drugi način. Na rivi bi bilo ogromnog veselja: igrala bi se tombula, otvorili bi se banci di bi se prodavale razne stvari, pa oni drveni leptiri s kojima dica klepeću, a doma nisi smija poč brez drvene žlice.

Moja baba je za svakog Sv. Duju išla na ova događanja i cila moja familija skupa s njom. To je bija glavni običaj. A kad bi se vratili doma, svi bi zajedno proslavili, pojili fini obid, plesali i pivali s prijateljima šta bi iz vlaške došli u goste. Na kraju dana svi bi bili umorni, veseli i s guštom bi otišli leć.

Anja Topić, 4.b

Babina štorija

Moja baba uvek spominje kako je to bilo kad se ona udala. Onda se ni živilo ka danas, svak u svom stanu i o svom poslu. Nego je došla nevista u kuću di je bila svekrva i svekar. Sva srića svekar je bija više na škoju nego doma, al je moja prababa bila prava kurioza. Sve čut, sve vidit, sve znat, u sve zabit nos i sve prižižentat. Uvika je vikala na didu jer je bija gluv, a njemu je govorila da melje ki brekerica.

I tako priča moja baba kako su kupili televiziju u boji, do tad je bila crno bila, a prababa je odma pribotunala da je njoj dobra i njena stara. Kaže: „Ne pačajte se vi u moju, stavite je ispod, ja ću gledat u nju!“ Došla bome na red i mašina za suđe, a ona ki iz topa: „Samo line žene to kupuju, al ćeš držat postole u njoj!“

Moja baba je uvek jemala rišpeta prema svekrvi, a danas toga više ni. Svi žive u svom luksuzu bez svekra i svekrve.

Filip Vedran Pivac, 4. b

Kiara Simonelli, 2.c

Nikolina Pjevac, 7.a

Toni Anzulović Mirošević, 5.a

Dobargradić

U Dobargradić ulaze samo djeca. Odraslima je tamo zabranjeno. Tamo su ceste napravljene od sreće, a kuće od veselja. Tako dobre materijale nikada niste vidjeli! Ni najjači potres ih ne može srušiti. Tamo djeca grade snjegoviće od dobrote i dvorce od zabave. U Dobrogradiću djeca rade što god hoće, jedu što god hoće, piju što god hoće... i nikad se nitko ne ozlijedi niti razboli. Oh, kako je to dobar grad! PS. I da ne zaboravim, u njega nikad nije uspio ući neprijatelj!

Lena Živković, 4.c

Mjesec u posjetu zvijezdama

Opet je pala noć i sjajnoglavi djed stvorio se u vrtu. Malo je kosio travu pa sjeo u raketu i poletio u nebo. Dok se tukao s oblacima, zvijezde su navijale. Kada je tuča završila, sjeo je sa zvijezdama na kavu. Zvijezde su ga molile da im prepriča sve što vidi. BOOM! Odjednom kao da je pao u nesvijest. Lagano je padao i padao... I cijeli dan se nije vratio...

Ria Mandić, 6.a

Nisam to očekivala

Kad sam bila mlada, imala sam dvije najbolje prijateljice. Često bismo se družile i razgovarale. Pomagale smo jedna drugoj najviše što možemo. Bilo je to pravo prijateljstvo. Živjele smo u susjedstvu, stoga se često ne bismo ni dogovarale za susret, već bismo samo pokucale na vrata.

Nažalost, kako je gradivo u školi postajalo sve teže, a imale smo i više obveza, nismo se mogle družiti često kao prije. Ljeti bismo s obiteljima uvijek negdje putovale, tako da bismo se uspjele družiti samo mjesec dana prije nastave. Tijekom školske godine rijetko bismo se vidale, a onda kako je vrijeme prolazilo, druženja su potpuno prestala. Mene je to silno rastužilo. Počela sam razmišljati zašto više nemaju vremena za mene. Na moja pitanja imale su samo besmislene odgovore, što me znalo naljutiti, a pomalo i vrijeđati. Zbog toga sam im se odlučila potpuno prestati javljati. Nadala sam se da će mi prići i razgovarati sa mnom, upitati me što se događa. Bila sam uvjerena da ćemo riješiti problem. Neugodno sam se iznenadila kad sam shvatila da je njima, zapravo, svejedno. Činilo se kao da ih uopće nije briga. Vidala sam ih zajedno u šetnji. Mene ne bi ni pozdravile, ponašale bi se kao da me ne poznaju.

Očekivala sam da ćemo se pomiriti, priznati svoje greške, no one su mi okrenule leđa... Tužna sam zbog toga. Imamo mnogo lijepih uspomena, a zbog jednog nesporazuma od velikih prijateljica postale smo stranci.

Lana Štanjo, 7.b

Maja Zekan, 7.c

Leo Vulić, 7.b

Što je za mene sreća

Ljudi često svijet vide mračnijim i tužnijim nego što on uistinu jest. Traže sreću na krivim mjestima.

Traže nešto za što misle da će ih učiniti sretnima, a to nikako ne pronalaze. No, to nije zato što traže na pogrešnim mjestima, već zato što sami nisu spoznali što im vrijedi, što ih čini sretnima... Ljudi zaboravljaju što im je važno! Sretni ljudi u stvarnosti nemaju uvijek najljepše od najljepšeg, ali sve učine najljepšim. Je li sretan čovjek koji ima sve? Koji ima najbolje? Ne! Najsretniji ljudi nisu oni koji imaju najbolje, već oni koji iskoriste najbolje ono što imaju. Neki će možda reći da znaju što je sreća i da je imaju. Da je njihova sreća novac, ali novac nikako ne može biti sreća. Drugi će možda reći da sreća ne postoji, što nikako nije točno. Za mene je sreća svaka lijepa riječ, svaki lijepi događaj, svaki osmijeh. Ona je za mene najljepša, najčarobnija stvar na svijetu. Kada se smijem, ona mi je sve bliža. Ona nas čuva, veseli i grli. Ona stalno leti u zraku oko nas i samo treba skočiti malo više da je uhvatimo. Ona nema boje, nema oblika, ni mirisa, a kada mi postanemo sretni, ona postaje šarena, lijepa i topla; puna prijateljstva i pomirenja. Pomoću nje stvaramo prošlost i budućnost.

Kada sam sretna, uvijek se zapitam mogu li ljudi oko mene čuti kako mi srce jako tuče.

Katarina Mihanović, 6.a

More

Baš te volim,
more moje,
pjenušave vale
i sve tvoje boje.

Onu tirkiznu plavu
kad si liti mirno
ili zimsku, ljutu,
kad si crno i sivo.

Volim sve tajne
što ih kriješ u dubini
i odraze neba
što širiš ih u daljini.

Radosti mojoj
neće biti kraja
dok kraj tebe sjedim
k'o pred vratima raja.

Tina Gnječ, 8.a

Sipa i ljeto

Dok je još bilo ljeto, oti-
šao sam u Vranjic i lovio ribu.
Umjesto ribe ulovio sam sipu.
Kad sam sipu uzeo u ruku, is-
pustila je crnu boju pa sam je
spustio u špurtil i vratio u more.
Uskoro je pala noć i otišao sam
kući. Iako sipu nisam donio, bio
sam zadovoljan.

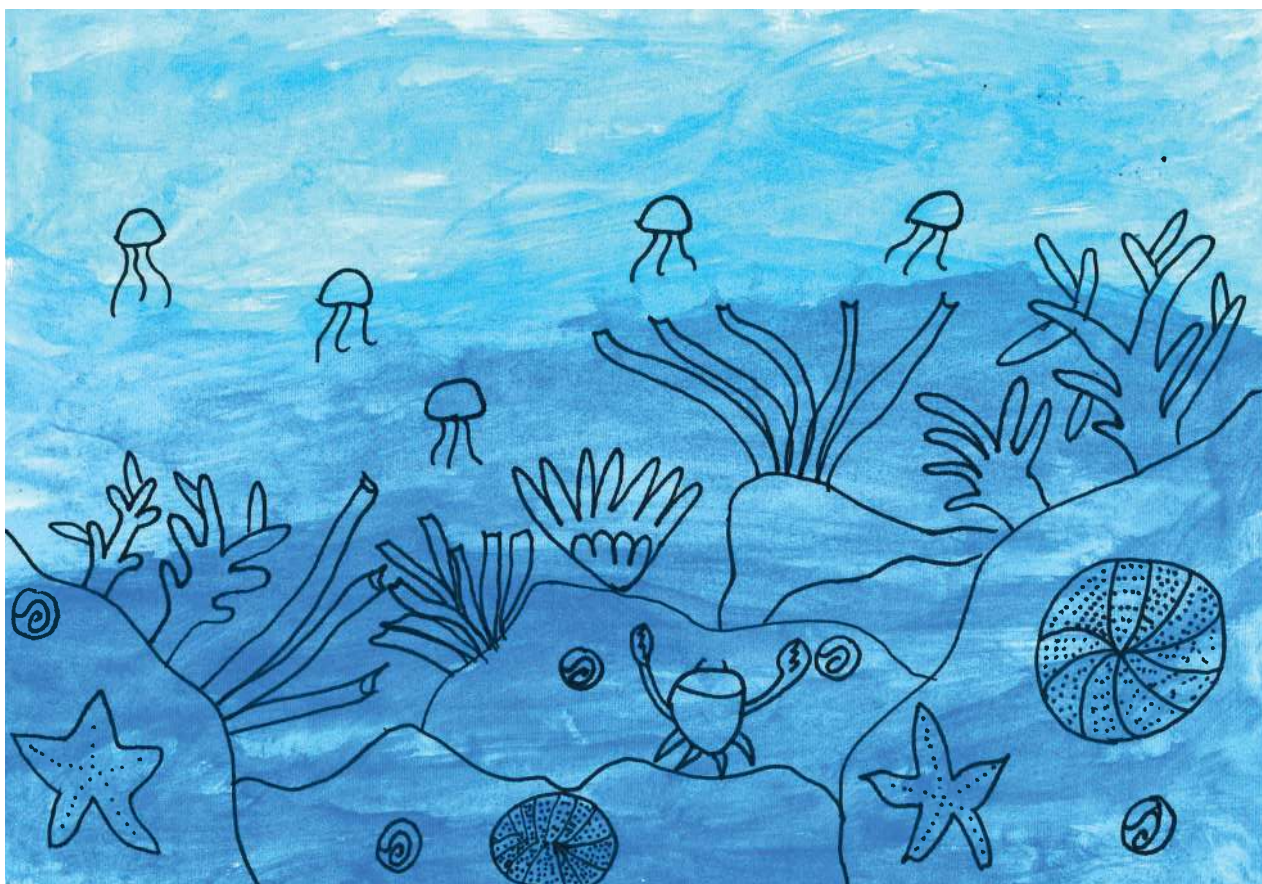
Boris Bralić, 2.c

More se pjeni
Na zlačanoj obali
Šum valova

Marijeta Matijević, 4. b

Luka Proso, 3.c

Jakov Purišić, 3.a

Moj djed Dino u lignjama sa mnom

Moj djed Dino pitao je moju sestru hoće li ići s njim na pecanje. Seka nije imala vremena. Kad sam to čuo, rekao sam da bih ja išao. Djed je rekao da mogu ići. Uzeli smo umjetne ribice i morske svjetiljke i otišli na mul. Povukli smo konop i dovukli brod. Ukrcao sam se prvo ja, a moj djed mi je dodavao stvari. Odveslali smo izvan vale. Malo je bilo hladno jer je bila noć. Stavili smo svjetiljke u more i bacili umjetne ribice. Čekali smo i čekali dok nije došla lignja. Uхватила se krakovima za moju ribicu. Izvadio sam je i stavio u kantu, a moj djed je ulovio dvije lignje. Vratili smo se kući i ja sam se zavukao ispod deke.

Borna Schmidt Mandić, 2.c

Ljeto

Ljeto je meni najljepše godišnje doba. Kad je ljeto, sve se zeleni. Najljepše mi je kad se kupamo. Volim plivati, volim graditi kule od pijeska i skakati u more. Jedva čekam da dođe novi dan.

Josip Boban, 2.c

*Martin Šikić, 7.a**Nora Vojnović, 2.c**Roza Mijalić, 7.a*

S bakom u spizu

Kad san bila mala, živili smo kod bake i dida. Moja je baka radoznala, uvijek vesela i nasmijana, odlična kuvarica. Svako jutro išle smo nas dvi u spizu, na pazar i peškariju. Nije nam bilo daleko pa smo pješačile noseći dvi borše, veliku ona a malu ja. Najprije bi vižitala ima li šta friške ribe na peškariju jer baka uvijek kaže da je riba najzdravija spiza. Nakon toga išle bi na pazar po verduru.

Na peškariji bi uvijek bila velika galama, svi bi govorili i vikali u isti glas. Parilo se da niko nikoga ne sluša. Stari barba ribar side kose i brade bija bi najglasniji. Nosija je kecelju o koju bi svako malo obri-sa ruke. Prodava je ribu i vika: „Ala ribe, ala ribe! Jutros iz mora izvađena, friška riba! Evo, gospojo, samo trideset kuna kilo. Vidi jon oči, još te gleda.“

„More li za dvadeset pet kuna?“ pitala bi baka.

„Ajde more, samo da prodan pa iden ća doma, cilu noć san bija na moru“, odgovara barba.

Baka gleda ribu sa svih strana, ka i obično, nađe nešto šta joj ne valja.

„Ajmo, ćerce, ća. Za te pineze ćemo uzet tri kile kumpiri i svi se dobro najist.“ Otišle smo na drugi banak vidit srdele. Bile su lipo složene u kašeti, a prodava ih jedan momak koji ništa nije vika. Kupile smo kilo i po, a on nam nametnija na balancu još dvi šake na dar. „Baš je dobar ovaj barba“, mislin ja, al ništa ne govorin. Baka je bila sritna jer je ispalo po njezinu. Još samo na pazar kod tete Kate po verduru i karotu. U nje bi uvijek uzimale pa ne bi puno vrimena dangubile jer moralo se žurit doma sve to skuvat.

Tako bi baka i ja punih borša stigle doma. Ona bi skuvala, a ja postavila stol. Mama i tata bi se nakon ručka vratili na posal, a baka i ja gledale Inspektora Rexa, bakinu najdražu seriju. Obećala bi me opet povest u spizu i kupit mi sladoled.

Jona Sinovčić, 7.b

Roko Koščina, 4.c

Mia Turudić, 3.a

Lara Jaković, 7.a

Manuela Buljan, 6.c

Ajme, pobiže nevista!

Moji baba i dida, po mami, puni su smišnih priča iz svoje mladosti koje se često prepričavaju kad se se skupi obitelj ili prijatelji uz vatricu na kominu. Mi dica volimo slušat sve te njihove zgode i nezgode, pa evo van jedne od tih priča koja me nasmijala do suza. Priča o vlaškin užancan.

Baba i dida išli su na vinčanje didine rodice u niko selo u Dalmatinskoj zagori. Didina rodica, udavala se bodulica za vlaja, a već je bila u blagoslovljenon stanju. Nije ona imala puno vrimenta za upoznat njegove užance do vinčanja. Dan koji bi za svaku mladu triba bit najsrnitni dan u životu, pritvorija se za mladu u tragediju. Okupljali su se svatovi u selu, sviralo se i pivalo, i malo po malo stigla je mlada. Formirala se kolona ispid kuće, mladenci su bili veseli dok na početak nije stiga barjaktar sa urepanin pivcen na vrhu barjaka. Sta je prid mladu i počea mavat jadnon beštijon. Mlada se ukopala od užasa. Kako nije poznavala običaje, počela je revat i bižat. Žene su počele vikat: „Ajme meni, eno pobiže nevista!” Kiša je lila ka iz kajina. Mladoženja se da u trk za mladon. Uspija je uvatit, al šteta je već bila učinljena. Vešta je bila cila mokra i poprilično šporka, a od frizure nije ostalo ni f. Kuma i prijateljice su je uspiale malo upristojit i pošlo se u crkvu. Kako je didina rodica bila vrlo vesele naravi, nastavila se za vrime večere priko razglasa zafrkavat: „Kukurikuuuuuu, traži se pivac ča je pobiga!”

I dandanas kad su nekakve obiteljske fešte zna poneki član obitelji zakukurikat za stolon.

Bruna Kružić 4.b

Nikola Matijaš, 5.a

Marijeta Matić, 7.c

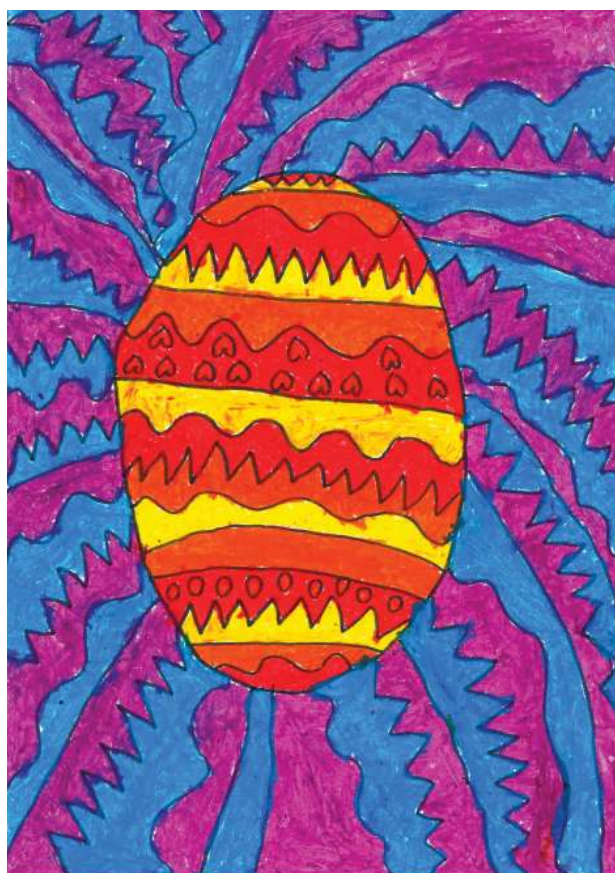
Luči Jurko, 1.a

Marla Kukoč, 3.a

Marlena Bebić, 5.a

Marijeta Cipci, 1.b

Život je tako dobar

Budiš se u svojoj toploj postelji, gledaš kroz prozor i misliš se kako je vani lijepo sunčano vrijeme. Dižeš se iz kreveta i zoveš mamu i tatu koji ti se sretno javljaju. Zovu te na doručak, ti pereš zube, odjevaš se i ideš u školu. Tako jednostavno. Nažalost, to nekima nije moguće jer ne vide, ne čuju, nemaju dom ili mamu i tatu. Ali u svakome od nas ima toliko čežnji, toliko mogućnosti i želja. Svi mi imamo pravo na lijep život, na prijatelje. Važno je primijetiti onoga s kim živiš jer nitko od njih nije manje važan, manje vrijedan. Važno je shvatiti da smo i mi važni, jedinstveni, vrijedni. Potrudimo se zajedno oko našeg divnog života.

Paulina Račić, 4.c

Klarissa Chloe Plejić, 4.c

Žana Bokan, 4.a

Dora Božanić, 5.b

Laura Ratković, 3.b

Stella Džinkić, 1.a

Rina Bojanić, 8.b

Antea Gabrić, 8.b

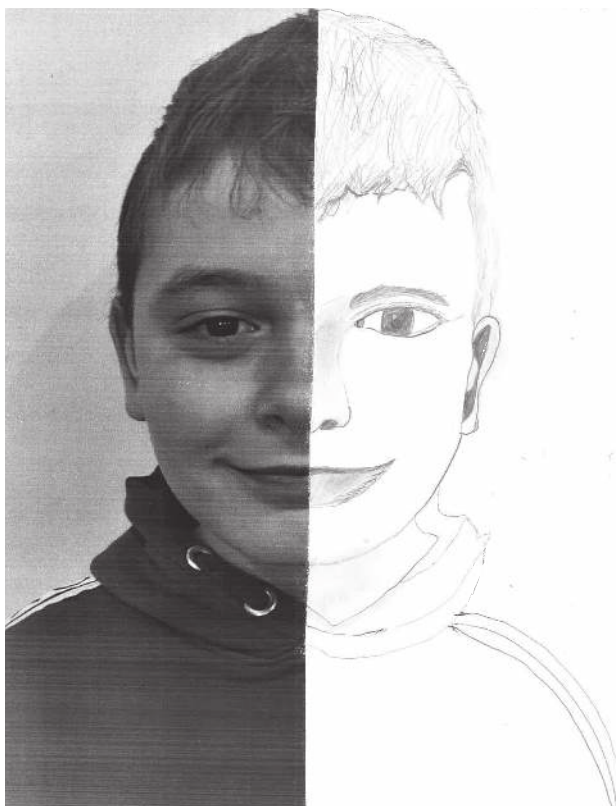
Karmen Šoljak, 8.a

Ana Jakovina, 6.c

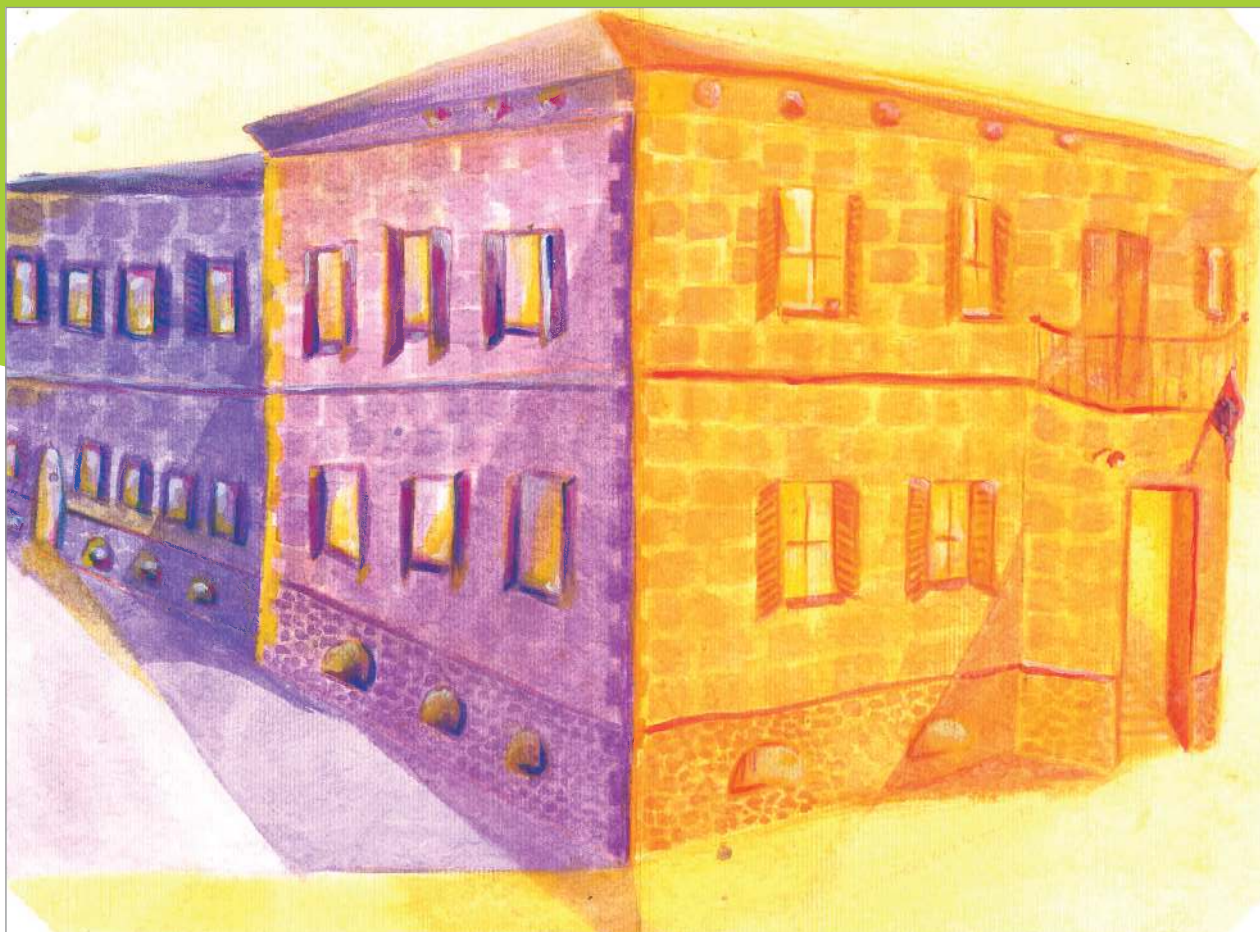
Iva Dora Jeličić, 4.b

Jakov Purišić, 3.a

Lucija Mušterić, 4.b

Sara Vrdoljak, 7.c

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 10 – GODINA 2022.